

Tribuna

David Bueno i Torrens. Professor i investigador de genètica i divulgador de la ciència

Baralles i reconciliacions

Si atenem a les notícies, sembla que vivim moments políticament convulsos, tant a Catalunya com a l'Estat i també a Europa. Algunes persones ho interpreten com el final d'un cicle i temen l'arribada de temps pitjors; per a d'altres, pot ser una oportunitat per refer ponts sobre paradigmes més igualitaris, tant a àmbit nacional com social. Tanmateix són moments d'incertesa. Quan hi ha convulsions, és habitual que les persones públiques amb opinions contraposades estableixin baralles dialèctiques, i que determinades persones amb un perfil molt concret utilitzin el poder per fer guerres brutes contra els que consideren adversaris –o enemics– polítics. En tenim bons exemples, de tot això, a l'Estat, tant entre partits per formar govern com també entre governs –del govern espanyol cap al català–. Sigui com sigui, després de les batudes caldrà, d'una o altra manera, refer els ponts i buscar punts de reconciliació.

NO ÉS SENZILL RECONCILIAR-SE, i com més llarga i deshonest ha estat la batussa, més difícil resulta fer-ho. Per això hi ha qui busca erròniament la derrota sense condi-

cions de l'adversari, sense adonar-se que la submissió no és mai un punt d'equilibri, i que per tant tard o d'hora caldrà passar per un nou equilibri prou just per a tothom que afavoreixi la reconciliació –o que neixi de la reconciliació–. La revista *Science* va publicar fa poc un treball molt interessant sobre els costos psicològics de la reconciliació, que penso que qualsevol persona amb responsabilitats públiques i polítiques i amb un mínim de sentit comú hauria de tenir present. El treball analitza un cas molt extrem de disputes entre veïns, el de

“Com més s'allargui el procés de desconexió més complex serà refer els ponts de reconciliació

les guerres civils, però a petita escala es pot aplicar a qualsevol reconciliació.

SEGONS AQUEST ESTUDI, els processos de reconciliació afavoreixen el restabliment de la cohesió social, tant entre els partidaris de cadascuna de les opcions en disputa com també entre els que defensaven les diferents opcions, la qual cosa enforteix les xarxes socials i contribueix a fer que les comunitats es recuperin del relatiu atzucac. Tanmateix, i aquí és on resideix la principal dificultat de reconciliar-se, inicialment a nivell individual la reconciliació incrementa el grau d'ansietat, de manera que si hom no s'ho proposa fermament, aquesta ansietat, que genera incomoditat, l'allunya de fer aquests intents. Interpretat en clau nacional, com més s'allargui el procés de desconexió de Catalunya amb Espanya, més complex serà refer els inevitables i altrament imprescindibles ponts de reconciliació. I la submissió que promouen moltes forces polítiques estatals no és cap solució; l'únic que fa és endarrerir i dificultar l'inevitable procés de bastir nous ponts més satisfactoris i igualitaris. Malgrat que això ens generi ansietat.